

Operació 'Dimarts Sant'

El moment exacte ni en quin dels nombrosos amagatalls de les muntanyes que separen l'Afganistan del Pakistan va sentir aquestes paraules. Ara bé, aquesta frase d'Ossama bin Laden se li va quedar gravada en la memòria, aquesta frase decisiva, pronunciada amb una veu envellutada, que significaria la sentència de mort per a vora 3.000 persones: "Per què fas servir una destrat, si pots utilitzar un bulldòzer?"

Amb aquesta frase va començar l'operació "Dimarts Sant", nom que els homes de la xarxa terrorista Al-Qaida van donar a l'atemptat en què l'11 de setembre del 2001 dos avions de passatgers es van estavellar contra les torres del World Trade Center a Nova York, un altre contra el Pentàgon a Washington, i un quart va explotar en un camp al costat de Schanksville, a Pennsilvània.

El pakistanès Khalid Xeikh Mohàmmed va contar durant interrogatoris nord-americans que amb la "destrat" es referia al seu pla per a un atemptat: pel 1996 ell havia proposat llogar un petit Charter, omplir-lo d'explosius i volar a tota velocitat contra la central dels serveis secrets americans, la CIA. Ço és, alçar només una destrat contra l'odiat enemic. Però Bin Laden s'estimava més el "bulldòzer": alguns homes lleials havien de segrestar alguns avions de passatgers i guiar-los fins als seus objectius a tall de bombes aèries.

Amb aquestes vistes interiors a la xarxa d'Al-Qaida, el vigorós i corpulent Xeikh no ha deixat de desconcertar els seus interrogadors en els darrers mesos. Pel març d'aquest any va ser capturat l'home de confiança de Bin Laden i cap de les

maquinacions de l'11 de setembre. Des que els especialistes en interrogatoris nord-americans li han estirat la corda, parla pels colzes. Com que el seu braç dret, Ramzi Binalshibh, detingut des de setembre del 2002, també ha deixat una sort de memòries, amb les confessions de tots dos podem reproduir ara per fi amb precisió la gènesi de l'atemptat més espectacular de la història.

Les declaracions esquincen tots els vels que encara pogueren quedar sobre com es va organitzar l'11 de setembre. Demostren que els alts quadres d'Al-Qaida no van deixar d'estar lligats a la preparació –i també molt més abans del que es pensava fins ara–. I proven sobretot que l'home més buscat del món, el príncep del terror Ossama bin Laden, va intervenir personalment en la selecció dels pilots suïcides i dels avions que calia segrestar.

Amb les confessions, s'han omplert les llacunes que hi havia en la informació dels experts en terrorisme. En les passades setmanes els experts en seguretat nord-americans van començar a filtrar els primers detalls. Concordeu completament amb tot el que van dir Xeikh Mohàmmed i Binalshibh en una entrevista per a l'emissora Al-Jazira poc abans que els detingueren.

En els interrogatoris practicats pels nord-americans, Binalshibh es vantava amb orgull del seu paper en els atemptats. Segons ell, en tant que objectius militars, el World Trade Center i el Pentàgon eren objectius legítims. Al capdavall, en una guerra s'ha de destruir tant la infraestructura de l'enemic com els seus símbols polítics i econòmics. També va dir que aquesta guerra no havia acabat ni de bon tros l'11-S: amb atacs constants, mirarien

Els dos principals cervells de l'11 de setembre han confessat, i ara, amb les actes dels seus interrogatoris, es pot traçar un retrat bastant exacte dels antecedents de l'atac terrorista. Les declaracions també revelen que Ossama bin Laden va seleccionar personalment els pilots suïcides d'Hamburg.

Mohàmmet Atta fou un dels principals cabdills de l'operació Dimarts Sant. Bin Laden el va triar expressament perquè encapçalés l'equip de pilots suicides que estavellaren els avions als EUA.

que el país quedara aviat enfonsat. Aleshores, segons ell, podrien "matar-ne tots els habitants".

Ningú millor que el destacat detingut per narrar la trama diabòlica: Binalshibh era l'anella decisiva de la cadena —el punt de connexió entre Ossama bin Laden a l'Afganistan i la cèl·lula d'Hamburg al voltant del pilot suïcida Mohàmmet Atta, resident en el tristament famós pis compartit del número 54 de la Marienstrasse d'Hamburg—. Binalshibh va comunicar els objectius a Atta i va informar Bin Laden personalment sobre la data exacta dels cops mortífers. Controlava des d'Hamburg els corrents financers i coordinava els seguidors. Sempre portava més d'un mòbil a la butxaca i cap de registrat al seu nom. De vegades sospirava: "Què significa la vida? El paradís és molt més bell!"

Les declaracions de Binalshibh també aclareixen com és que aquell discret refugiat obert i somrient va esdevenir un fals sol·licitant d'asil i un estudiant impostor i, a la fi, un dels líders del terrorisme mundial. És a dir, algú que, de l'11 de setembre ençà, és considerat una icona entre els islamistes d'arreu del món. Fins i tot els guerrers talibans porten al pit la seua imatge al camp de batalla. Un mànager de la mort que va celebrar una festa amb Saad, el fill gran de Bin Laden,

pel març del 2002 i la detenció del qual, fa més d'un any, va ser lloada personalment pel president dels Estats Units, George W. Bush: "Es pensava que se'n podria escapar, però oblidava que el perseguia la nació més poderosa de la Terra."

Les darreres fotos de Khalid Xeikh Mohàmmet i Binalshibh mostren tots dos estratèges de la "guerra santa" en actitud submissió: Xeikh Mohammed mira confús a la càmera amb els cabells molt desfets i el pit al descobert, sembla que emmanillat per l'esquena. A Binalshibh se'l pot veure amb els ulls embenats, el cap enrere, mentre un oficial dels serveis de seguretat pakistanesos empenya la pistola.

Tots dos van ser capturats al Pakistan i de segur que en primer lloc els van interrogar els serveis secrets pakistanesos, l'ISI. Binalshibh va començar a parlar de seguida i va respondre moltes preguntes, però els experts de l'ISI no van poder trencar el silenci del seu coreligionari, Xeikh Mohàmmet. Al principi aquest només feia que pregar: va passar dos dies agenollat a terra en estat de trànsit recitant versos de l'Alcorà. El tercer dia, degué insultar de cop els seus interrogadors pakistanesos: "Fer el paper d'aliats servicials dels Estats Units no us ajudarà ni a vosaltres ni al vostre país!"

Aleshores els pakistanesos li van posar una màscara al cap i el van portar a la base aèria de Khaklala, a Rawalpindi, prop d'Islamabad, on el van lliurar a l'administració nord-americana, igual com feren amb Binalshibh cinc mesos abans.

A la base de Guantánamo ja hi hem pogut comprovar quins són els mètodes que els interrogadors nord-americans utilitzen per fer parlar. Als terroristes capturats els queda clar que l'única esperança que tenen és obrir la boca. Poder dormir a gust una nit o que a la cel·la el llum estiga encès dia i nit, poder menjar alguna cosa: tot depèn de si parlen o no. La pressió sembla fer efecte: "N'hem tret una quantitat increïble d'informació que posarà les coses bastant més difícils a moltíssima gent sobre aquest món", diu el ministre de Defensa nord-americà, Donald Rumsfeld.

Amb tot i això, cada acta d'interrogatori practicat a Xeikh Mohàmmet i a Binalshibh comença advertint previngudament que no podem saber del cert quan acaben les informacions vertaderes i quan comencen les mentides. Els serveis secrets nord-americans estan convençuts de la major part del que contenen els presoners sobre la preparació de l'acte terrorista: quantes reunions secretes hi hagué i quan es van preparar meticulosament els detalls del pla. Els experts en terrorisme, però, dubten de molt del que diuen Xeikh Mohàmmet i Binalshibh sobre cèl·lules d'Al-Qaida; aquests, en tant que els siga possible, deuen voler protegir els seus companys.

Trencaclosques. Malgrat totes les reserves, la història de l'11 de setembre del 2001 era fins ara una mena de trencaclosques en què faltaven encara algunes petites peces essencials i ara, arran de les declaracions, en tenim un retrat gairebé complet, en alguns aspectes fins i tot bastant detallat. Segons Vince Cannistraro, excap del departament contra el terrorisme de la CIA, els detinguts "han aportat les peces que faltaven, de manera que l'administració nord-americana pot estar convençuda de comprendre amb precisió el pla de l'11-S".

El mateix es pot dir de l'administració alemanya: el Govern federal, l'oficina federal de la criminalitat i els serveis d'in-

L'impacte dels atemptats a les torres del World Trade Center va ser captat d'aquesta manera des del satèl·lit Ikonos, a les 11.43 h de l'11 de setembre de 2001.

tel·ligència han rebut còpies d'aquelles parts de les declaracions que afecten Alemanya. No obstant això, els nord-americans han prohibit als alemanys fer servir el material en processos judicials contra sospitosos de terrorisme, la qual cosa posa la justícia alemanya en una situació ben delicada.

Dels vint-i-nou membres de la denominada taula rodona d'Al-Qaida, l'equip de líders que envolten Bin Laden, ja n'hi ha vora un terç a la garjola. Els experts en interrogatoris han comparat amb profusió les declaracions de tots els detinguts, les han verificades amb posteriors consultes i han destriat els punts foscos o evidentment falsos.

Si una cosa ha quedat clara als investigadors és que l'apocalipsi de Nova York va ser possible perquè a Kandahar es van ajuntar tres fils. L'un és l'obsessió del clan de Xeikh Mohàmmèd, els membres del qual odien profundament els Estats Units. D'altra banda, el poder que exerceix el fanàtic Ossama bin Laden sobre tot un exèrcit de fervorosos religiosos amb formació paramilitar. Finalment, la cega bogeria pel martiri d'un grup de musulmans d'Hamburg, obseditos per morir en la guerra contra els infidels.

Primer atac. La història de l'11 de setembre va començar com una guerra privada un divendres gris de 1993, amb el

primer atemptat amb bomba al World Trade Center. Aquell 26 de febrer un nebot de Xeikh Mohàmmèd, Ahmed Jussuf, va fer esclatar una potent bomba als soterranis del World Trade Center. Es tractava de, si fa no fa, 600 quilograms de nitroglicerina amagats en una furgoneta blanca aparcada al pis B de l'aparcament. L'explosió va formar un gran cràter de seixanta per trenta metres en els fonaments. Hi van morir sis persones. Les torres van tremolar, però no van caure.

Quan Jussuf, un home barbut de mirada trista amb orelles com pàmpols, va ser capturat anys després, encara s'entusiasmava amb la genial construcció de la seua bomba: pel 1995 els investigadors el

Quan Ossama bin Laden va sentir a parlar d'estavellar una avioneta contra un objectiu als EUA, va dir: "Per què fas servir una destrat, si pots utilitzar un bulldozer?"

van portar amb helicòpter a l'oficina de l'FBI a Nova York i quan va veure les Torres Bessones Jussuf va dir: "Si haguera tingut més diners i més temps per

construir una bomba més gran, ja no hi hauria torres."

I com si anhelara el paradís que li havia estat promès, volia que els oficials li di-

gueren si l'execució de la seua pena de mort seria ràpida

De nou quedava palès com d'arrelat es trobava l'odi en el clan de Mohàmmed: el seu germà més gran es va fer també d'Al-Qaida i un altre es va deixar la vida com a mujahidin lluitant contra la Unió Soviètica. Segons l'FBI, KSM –l'abreviatura que utilitzen internament els investigadors nord-americans per a Khalid Xeikh Mohammed (ells escriuen Xeikh amb "s")– era ja el 1993, en el primer atemptat al World Trade Center, un dels instigadors que va aconseguir els diners per comprar el material explosiu.

Operació Bojinka. Era lògic que la família terrorista, després del que, des del seu punt de vista, havia estat un atemptat fracassat, no renunciara al pla de veure els nord-americans devastats a la seua casa. KSM i el seu nebot van desenvolupar un guió que havia de superar en potència l'atemptat de Nova York: l'operació Bojinka.

Era igualment lògic que aquesta vegada, no sols Jussuf, afeccionat a les bombes casolanes, sinó també Khalid Xeikh Mohammed volgueren ser els actors principals de la trama assassina.

Xeikh Mohammed, que avui deu tenir 38 o 39 anys (ni l'FBI ho sap amb precisió), aleshores visitava sovint les Filipines. Son pare, que havia emigrat de la província pakistanesa de Balutxistan cap a Kuwait, havia esdevingut un popular predicador al país àrab. Aquest empresari havia enviat el seu fill Khalid el 1983 a estudiar a l'institut baptista a Carolina del Nord i després a la universitat de Greensboro, on Xeikh Mohammed es va diplommar en enginyeria mecànica pel desembre del 1986.

Ara, els coneixements tècnics que hi havia adquirit tan sols els volia fer servir per a l'operació Bojinka: d'acord amb el pla, dotze avions de passatgers nord-americans amb bombes de detonació retardada explotarien a l'aire gairebé alhora.

Però el 6 de gener del 1995 s'esfuma el complot: Jussuf estava experimentant en un complex d'apartaments a Manila amb potassi i clorat sòdic quan, de sobte, la mesca es va encendre. Jussuf va fugir espaordit. En un ordinador portàtil confis-

cat a l'habitatge els investigadors van trobar poc després diverses dades plenes de plans terroristes: hi havia, per exemple, la proposta d'assassinar el papa durant la seua visita a Manila a la primavera del 1995 i un detallat pla de l'operació Bojinka.

No gaire després van ser arrestats Jusuf i dos homes més. Però l'oncle, Xeikh Mohàmmmed, va reeixir a fugir a temps i va continuar fent la seua. Aleshores, els nord-americans començaren a buscar Xeikh amb cartells de crida i cerca en què apareix com a guerrer de la *jihad* amb barba llarga i com un musulmà acabat d'afaitar amb roba seglar amb una camisa blanca i una corbata de ratlles.

Però ni l'ordre de crida i cerca ("una mica obès, ulls marrons, amb ulleres") ni els dos milions de dòlars que es donaven com a recompensa pel seu cap hi van fer res: Xeikh Mohàmmmed, del qual es diu que parla fluïdament l'anglès, l'àrab i l'urdu, s'havia amagat a les muntanyes de la frontera entre l'Afganistan i el Pakistan amb els talibans.

Tampoc aquí l'islamista va desviar la mirada del seu objectiu. Xeikh Mohàmmmed conta ara a uns interrogadors atònits que pel 1996 va vendre a Ossama bin Laden la seua idea per primera vegada: fer servir un petit avió com a bombarder kamikaze. Dues condicions indispensables li va posar: diners i màrtirs.

Com que Bin Laden pressionava a fer quelcom de més gran, un enfrontament molt més espectacular –un "buldòzer" en lloc d'una "destral"–, Xeikh Mohàmmmed va desenvolupar un pla tan ambiciós com agosarat: Al-Qaida podia segrestar deu avions alhora, cinc a la costa est i cinc a l'oest dels EUA i tots haurien d'estavellar-se contra els objectius escaients.

Però Bin Laden tenia els seus dubtes; trobava que un pla d'aquelles dimensions no era factible, que Al-Qaida no podria resoldre els problemes d'organització d'un cop tan enorme.

Per què no accontentar-se d'entrada amb quatre pilots?, va proposar el príncep del terror amb un gran pragmatisme en una d'aquestes reunions amb Xeikh Mohàmmmed. Ell comptava ja amb quatre joves que en aquell moment estaven disposats a morir per Al·là. Tan sols calia entrenar-los adequadament. Dos dels candidats,

Atemptat a Nairobi el 7 d'agost de 2000, prop de l'ambaixada dels EUA. L'atemptat, que va ser atribuït a la xarxa Al-Qaida, va fer 60 morts i més de mil ferits.

els saudites Khalid Almidhar i Nawaf Alhazmi, serien els segrestadors d'aquell avió de les American Airlines que s'estavellaria contra el pentàgon. A banda d'aquests dos, Bin Laden tenia la mirada posada en dos iemenites.

Era el 1996 i començava el compte enrere per a l'operació "Dimarts Sant".

Compte enrere. Xeikh Mohammed va assumir la direcció del comitè militar de la xarxa Al-Qaida. Aviat, el líder terrorista va ser batejat respectuosament com "Al-Much", és a dir, "el cervell". D'ara endavant, Xeikh Mohammed estaria com a planificador darrere de gairebé tots els atacs mortífers. Els investigadors van saber que va continuar en la direcció fins i tot després de l'11 de setembre: per exemple, en l'atemptat a turistes alemanys a l'illa vacacional de Djerba per l'abril del 2002.

Durant anys, els seus homes van continuar posant bombes per tot arreu del món, com ara l'atac del 1998 a l'ambaixada nord-americana a Nairobi i Dar es Salaam. Només faltava una cosa: encara no havien pogut abatre els nord-americans al seu país. Un atemptat a l'aeroport de Los Angeles va quedar en no res, perquè la persona que transportava el material explosiu va ser arrestada. Però l'organització se sentia amb prou forces per intentar-ho de nou.

Un grup d'assessors –una petita organització de cinc persones a banda de Bin Laden– va sospesar el pro i el contra de diferents plans. Una cosa tenien clara: els islamistes farien servir com a arma avions de passatgers segrestats. Només faltava una qüestió: quins havien de ser-ne els objectius? De primer es va parlar de les centrals nuclears, però es va defugir la idea "per por que la cosa se'ls anara de les mans", tal com va declarar Xeikh Mohàmmmed en una entrevista a Al-Jazira. També li preocupava que fracassara l'atemptat perquè l'exèrcit de l'aire dels EUA vigila amb especial atenció l'espai aeri de les centrals nuclears.

Per tant, els seguidors d'Ossama van reflexionar com dur a terme el gran atac i al començament van planejar dues onades: de primer volien segrestar alguns aparells als Estats Units i després alguns avions més al sud d'Àsia. Però la idea del doble atemptat, va declarar Xeikh Mohàmmmed, va fracassar pel veto de Bin Laden: "Massa difícil de sincronitzar."

De manera que els dirigents d'Al-Qaida van decidir el 1999 deixar-ho de moment en la captura de quatre avions. Entretant, els pilots escollits per Bin Laden, Nawaf Alhazmi i Khalid Almidhar, ja havien començat a entrenar-se. Alhazmi era un fanàtic que havia anat a l'Afganistan per primera vegada el 1993, quan era un adolescent. El 1995 aquest i Almidhar ha-

vien lluitat com a voluntaris contra els serbis a Bòsnia. Més tard, tots dos van jurar lleialtat a Bin Laden.

Però de sobte començà a haver-hi problemes. Tan sols Almidhar i Alhazmi van obtenir el visat del consolat nord-americà a la ciutat d'Aràbia Saudita de Jiddah. Als dos iemenites que havia proposat Bin Laden se'ls va denegar el segell. Per als responsables d'immigració nord-americans, els homes d'aquest estat islàmic ja eren sospitosos abans de l'11 de setembre.

Els líders d'Al-Qaida necessitaven, per tant, uns substituïts ben formats. Gent que sabera moure's pels països occidentals i que foren capaços de resoldre problemes complexos per si mateixos. Gent que —com ara el mateix Xeikh Mohàmmèd— haguera estudiat en un país occidental, versats en matèria tècnica i que parlaren l'anglès perfectament. "Teníem un fum de voluntaris", presumia Xeikh Mohàmmèd davant de Yosri Fouda, reporter d'Al-Jazira. "El que calia era trobar-ne els adequats, familiaritzats amb el món occidental."

Un cop de sort. Així és com els quatre reclutes de la *jihad* que arribaren d'Alemanya l'hivern del 1999 a Hindu Kush van ser tot un cop de sort.

Els estudiants Mohàmmèd Atta, Ziad Jarrah, Marwan al-Xehi i Ramzi Binalshibh havien deixat Hamburg per unir-se a la guerra santa. El 12 de novembre del 1999 Xehi va retirar 12.000 marcs del seu compte corrent en el Dresdner Bank. Amb aquests diners va comprar bitllets d'avió de les aerolínies turques cap a Karachi amb escala a Istanbul. Com a precaució, els quatre homes van volar amb alguns dies de diferència. En tornar a casa, quan la núvia de Jarrah li va preguntar que on havia estat, ell va contestar que millor que no preguntara.

El grup va reclutar Mohàmmèd Haydar Zammar, un veterà dels començaments d'Al-Qaida, que ja havia lluitat a Bòsnia. Zammar, un home de 140 quilos, repartia a Hamburg fulls volants de Bin Laden copiats a mà i se'l considerava el punt de coordinació de futurs guerrers sants. Ara com ara, es troba a la garjola a Síria i ha confessat haver encoratjat Binalshibh i uns altres per a la causa d'Al-Qaida.

Missatge de mòbil que va escampar-se el 13-11-2001 en referència a l'atemptat.

El seu èxit en aquest intent el documenta un vídeo en què podem veure bona part de la cèl·lula terrorista d'Hamburg. Es tracta de les noces de Said Bahaji, un dels amics més íntims d'Atta i Binalshibh, i està enregistrat el 9 d'octubre del 1999, si fa no fa, sis setmanes abans que el comandament de màrtirs partira cap a l'Afganistan. La celebració a la mesquita Kuds al carrer hamburguès Steindamm era una espècie de reunió d'alumnes islamistes de l'Alemanya del nord. El vídeo és una mostra de la radicalització dels musulmans.

Binalshibh, que havia estat assegut en silenci una bona estona a terra amb les cames plegades, pren de cop la paraula, es disculpa amb educació per la interrupció i encoratja els germans allí reunits: "Tot musulmà té l'objectiu d'alliberar la terra islàmica dels opressors i dels tirans!" I continua: "I si aquests tirans t'ataquen, et converteixen en una ona de foc i sang!" Després, els convidats van cantar cançons de guerra àrabs, seguint Marwan al-Xehi: "Estarem plens de fervor, aniquilarem el tron dels opressors!"

Eren paraules simbòliques en la celebració d'una boda que per a alguns convidats es convertiria en una festa d'acomiadament; després del seu viatge cap als Estats Units només tornarien a Hamburg esporàdicament.

Binalshibh va relatar als interrogadors que al principi els quatre guerrers d'Hamburg no planejaven anar a l'Afganistan,

sinó a Txetxènia. Les atrocitats comeses pels russos havien esdevingut un tema de conversa permanent a les mesquites alemanyes i constantment hi havia voluntaris que se'n anaven cap a Grozni.

De primer, el grup hamburguès va demanar consell a un mujahidin experimentat. Els va rebre Mohàmmèd Ould Slahi, un islamista de Duisburg que ara es troba detingut a la badia de Guantánamo, educat a l'Afganistan amb els mètodes de la guerrilla i que mantenia amplis contactes internacionals.

Ould Slahi, familiaritzat amb la vida clandestina, va advertir els voluntaris de la mesquita Kuds que els àrabs procedents d'Europa ho tenien difícil per passar a Grozni. Els va dir que fóra millor que viatjaren a Hindu Kush a través de la ciutat pakistanesa de Quetta.

I aquí degué ser on, les primeres setmanes del 2000, es va decidir enviar Atta i companyia a Amèrica per a l'operació Dimarts Sant.

Amb Bin Laden. Proveïts amb una recomanació personal d'Ould Slahi per a Bin Laden, anaren arribant a Kandahar els quatre islamistes d'Alemanya: el reservat i seriós cap del grup, l'egipci Mohàmmèd Atta, que aleshores tenia 31 anys; el libanès de 24, Ziad Jarrah, que es faria una foto a Florida tot orgullós amb la seua recent llicència de vol i ulleres de sol fosques; l'adinerat i rodanxó Marwan al-Xehi, de 21 anys, que cada mes rebia de la Unió dels Emirats Àrabs un xec de 4.000 marcs alemanys per sufragar la seua educació; i el jovial iemenita Ramzi Binalshibh, de 27, que va ser el darrer a arribar a l'Afganistan.

A les muntanyes, tots quatre van jurar el *baia*, un jurament indispensable per entrar en el cercle íntim de Bin Laden. "Jure per Al·là, en les mans del qual es troba Xeikh Mohàmmèd, que desitge lluitar i morir en la batalla i tornar a lluitar i tornar a morir en la batalla, i de nou lluitar i tornar a morir en la batalla." Aleshores, el grup va ser convidat per Bin Laden a un àpat del ramadà —un gran honor que només s'ofereix a uns pocs dels milers de reclutes de tot el món.

Molt encuriós, Bin Laden va preguntar a Binalshibh què pensava dels talibans i com era la vida dels musulmans a

Europa. Després, el príncep del terror els va prometre que podrien entrar en el paradís com a màrtirs; com, no ho revelaria encara.

Poc abans que tornaren a Alemanya, Bin Laden va reunir de nou els homes d'Hamburg. El cap militar d'Al-Qaida, l'egipci Mohàmmed Atif —que després moriria en un bombardeig nord-americà a l'Afganistan— va comunicar-los que havien estat elegits per a una “missió molt secreta”: havien d'aconseguir una llicència per pilotar als Estats Units i ara desapareixer de seguida de l'Afganistan. Callia afanyar-se, perquè s'esperaven nous atacs aeris a les posicions d'Al-Qaida per al començament del 2000. Ja per l'agost del 1998, després del gran atemptat a Tanzània i Kenya, els *marines* nord-americans van bombardejar amb míssils de creuer els camps d'Al-Qaida, si bé sense gaire èxit. Ara hi havia l'amenaça d'un nou cop.

Bin Laden i Atif també els van donar un consell ben pràctic: no havien d'oblidar desfer-se dels passaports, perquè ningú poguera descobrir el viatge a l'Afganistan. I, per als nous passaports, s'haurien d'afaitar i així no els identificarien com a islamistes.

I així ho van fer. En el passaport egipci número 1617066 que el consolat egipci a Hamburg va estendre a Atta el 8 de maig del 2000, tot i que el vell encara no havia caducat, es pot veure l'estudiant acabat d'afaitar. Atta i el libanès Ziad Jarrar, segons havia disposat Bin Laden, eren a partir d'ara els líders del grup.

Xeikh Mohàmmed ha declarat a l'administració nord-americana que ell havia

La desfeta al World Trade Center va suposar un gran impacte mundial.

creat un programa propi d'entrenament maquinat especialment per als segrestadors, que els ensenyava sobretot com comportar-se en la societat nord-americana. Aquest pla incloïa com cercar adreces útils en les pàgines grogues, com seleccionar acadèmies de vol i com estudiar els horaris de vol. Al capdavant, Atta i els altres havien d'estar ben preparats per a la seua estada als Estats Units.

Binalshibh que, igual com el pare de Bin Laden, era de la província iemenita de Hadramaut, havia esdevingut un dels favorits del cap dels terroristes durant la seua estada de dos mesos a l'Afganistan; en part, perquè el príncep del terror creia que era especialment digne de confiança.

“Obeida”, el seu àlies, es va crear tot seguit la fama de confident del cap. De fet, Binalshibh, segons Xeikh Mohàmmed, va ser nomenat pels alts càrrecs d'Al-Qaida “coordinador de les accions del Dimarts Sant”.

Però, per a això, havia de tornar a Hamburg on, com conta Binalshibh, “convergia la comunicació entre les cèl·lules i on es rebien les ordres dels comandaments superiors a l'Afganistan”.

El criteri decisiu per a la tasca del coordinador va ser que era el que millor es defensava amb les transferències monetàries. Havia treballat durant vuit anys com a administratiu al Banc Internacional de Iemen, abans de marxar a Alemanya. Els seus caps el descriuen com a molt rebel. Moltes vegades insultava els superiors, arribava tard a treballar o no guardava documents confidencials quan acabava el treball per pura peresa. Però coneixia les rutes internacionals dels diners.

Quan va tornar a Alemanya de l'Afganistan, Binalshibh va intentar formar-se ell mateix com a pilot i va viatjar a la ciutat holandesa Apeldoorn a mitjan març del 2000. Però els pilots holandesos li van aconsellar que aprenguera a volar als Estats Units, si era allí on volia anar. Li van dir que als Estats Units les classes eren millors.

Quatre vegades, entre el 17 de maig del 2000 i el 25 d'octubre del 2000, va provar Binalshibh d'obtenir un visat per als Estats Units. De primer a Alemanya, després al Iemen i de nou a Alemanya. Però quan des de l'ambaixada nord-americana a Berlín li van tornar la taxa de 99 marcs alemanys per quarta vegada, recoma-

Cines Babel
Cines Albatros **Cines Albatros**

Todo lo demás

de Woody Allen

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
4€ de dilluns a dijous
i 4,40€ cap de setmana
(cal acompanyar justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
4€ de dilluns a dijous

Fra Lluís Colomer, 4 Acc. VALÈNCIA

Imatge del Pentàgon, un dels objectius de l'equip de pilots suïcides que Bin Laden va llançar sobre els EUA l'11 de setembre de 2001 per atacar-hi els punts més simbòlics.

nant-li que s'abstinguera d'intentar-ho de nou, estava clar que, potser la resta del grup es convertirien en màrtirs, però no Binalshibh.

Es va donar per vençut i es va concentrar en el seu paper: missatger personal de confiança de Bin Laden.

El 31 de gener del 2001 un avió procedent d'Hamburg va aterrar a la pista de l'aeroport internacional de Teheran. Ramzi Binalshibh hi era a bord, però Teheran era només una parada per a no deixar pistes. A casa, a Hamburg, havia tret tots els diners del banc: 1.900 marcs alemanys. N'hi havia prou per viatjar a l'Afganistan, on l'esperava Bin Laden. Fins que Binalshibh no va parlar sobre aquest viatge, els investigadors no sabien que a la primavera de febrer del 2001 havia tingut lloc la cita decisiva amb els líders d'Al-Qaida a les muntanyes de l'Afganistan: Bin Laden volia saber personalment com rutllaven els plans.

Segons sembla, estava satisfet i tan convençut de la disposició dels seus joves a morir per la "causa justa" que va comunicar a Binalshibh quins eren els quatre objectius que Al-Qaida havia triat per als atacs. Tres d'aquests —les dues torres del World Trade Center i el Pentàgon— van

ser aconseguits. El quart pilot, segons els interrogatoris de Binalshibh, hauria d'haver atacat el Capitoli, la seu del parlament nord-americà. L'avió, pilotat per Ziad Jarrah, es va estavellar, però, a Pennsilvània, quan els passatgers es van revoltar. Durant molt de temps, fins que la declaració de Binalshibh va esmenar l'error, l'administració nord-americana es pensava que aquest anava adreçat a la Casa Blanca.

Segons Binalshibh, Bin Laden ja havia triat els objectius al voltant de maig o juny del 2000 i també va determinar personalment qui, a banda dels pilots, havia de formar part dels quatre equips terroristes. Els avions no els segrestarien homes de diferents països, sinó un grup de l'Àrab Saudita, terra per la qual sent una especial estima. Es tractava de catorze saudites anomenats dins d'Al-Qaida els "cepats". Homes com ara Hamsa Algami, que va volar contra la torre sud del World Trade Center i el qual va lloar Bin Laden en una gravació difosa per Al-Qaida en honor als terroristes: "El seu cor estava ple d'amor per la lluita contra l'enemic. Era molt creient i rebia l'Alcorà amb tanta naturalitat com una cistella que arreplega els dàtils que cauen de la palmera."

Quan Binalshibh va deixar l'Afganistan pel febrer del 2001, Bin Laden li va donar encara una ordre de camí: "Tingues paciència i espera més instruccions."

Binalshibh i Xeikh Mohàmmèd també han contactat ara en les seues confessions com arribaren a Mohàmmèd Atta, Marwan al-Xehi i Ziad Jarrah les noves ordres detallades des de l'Afganistan. Els tres pilots d'Hamburg van acabar la seua formació com a pilots als Estats Units —Atta i Xehi van obtenir tres dies abans de Nadal, el 21 de desembre del 2000 el seu carnet de pilot civil.

A Tarragona. Binalshibh va descobrir als interrogadors que ell havia donat als pilots les ordres de Bin Laden en una reunió pel juny del 2001 a Tarragona. Els investigadors feia temps que tenien clar que aquesta reunió havia tingut lloc, però no en coneixen els detalls. Segons han reconstruït, Atta havia viatjat a Espanya des dels Estats Units en les línies aèries d'Ibèria, des de Miami amb arribada a Madrid a les 16.20 hores. A la capital espanyola va llogar un cotxe (un Hyundai Accent). A Tarragona, el capítol, com denomina l'FBI Atta, es va registrar a l'hotel Casablanca Playa. Va pagar amb diners.

En aquell centre d'estiueig, Atta va dir a Binalshibh que els segrestadors estaven preparats i que calia fixar la data: "Porsche 911" és com van batejar Atta i Binalshibh l'empresa, un codi per al cas que hagueren de parlar l'un amb l'altre per telèfon. I el "Porsche", va dir Atta, estava enllestit per posar-se en marxa.

Els pilots estaven seleccionats, les rutes coordinades. Les investigacions revelaven que les portes de les cabines de pilotatge estaven obertes la majoria de vegades després de l'enlairament: unes condicions ideals, per tant, per prendre les cabines. Els integrants del grup ja havien aconseguit més d'una vegada en vols de prova introduir ganivets de taula, sense que els serveis de seguretat tingueren res a objectar.

Al final de la conversa, Atta volia saber si Binalshibh havia pensat en les joies. Atta havia demanat al seu company que li portara tota mena de joies cridaneres. Es tractava d'una mesura de precaució per no cridar l'atenció poc abans del seu

objectiu. Atta pensava que camuflat d'àrab ric el seu retorn als Estats Units seria molt menys sospitos.

Els investigadors espanyols pensaven que en la reunió es trobava també l'home d'Al-Qaida Imad Jarkas, àlies "Abu Dahdah". Segons els experts de l'FBI, Atta ja s'havia trobat tot sol amb ell pel gener del 2001. Els investigadors creuen que aquest calb d'ulleres, cap d'un grup conegut com els "soldats d'Al-là" i detingut actualment per col·laboració amb els terroristes, dirigia una de les cèl·lules que Binalshibh coordinava des d'Hamburg i que era responsable de donar suport als atacants.

Un desconegut anomenat Xakur va telefonar, poc abans dels atemptats, el 6 d'agost i el 27 d'agost, a Abu Dahdah. La primera vegada es vanava d'una cosa: "He preparat un parell de fils i de coses que t'agradaran."

Xakur va ser més precís en la segona telefonada: "Hem començat a estudiar aviació en classe i fins i tot hem decapitat l'ocell." "Durarà més o menys un mes." Abu Dahdah no podia parlar sobre el tema amb ningú, perquè el telèfon podia estar "calent".

En efecte, estava "calent". La policia espanyola havia enregistrat la conversa i, després de l'atac a les Torres Bessones, es va adonar que Xakur era un dels pilots suïcides.

Però el 26 de setembre del 2001, quinze dies després dels atacs, Xakur va telefonar de nou. Volia saber si havia pres "la medicina de la malària". Les coses estan "molt malament", va respondre l'espanyol aclaparat, i va dir que s'havia posat

"malalt". De fet, en aquell moment, ja estava sent observat per la policia dia i nit, poc després el van arrestar.

En realitat, continua sent un enigma qui era aquest misteriós Xakur i el paper del seu interlocutor, Abu Dahdah, no el sabem fins al judici. El que està clar és que

els col·laboradors a Espanya van tenir una funció important en la fugida de Binalshibh els dies pròxims a l'11 de setembre: sis dies abans dels atemptats, el 5 de setembre del 2001, el iemenita va aterrar a Madrid procedent de Düsseldorf amb el vol 4398 de la Lufthansa que havia eixit a les 14.40 hores.

Segons declara ara Binalshibh, a la capital espanyola el va rebre un membre d'Al-Qaida anomenat Abd al-Wahid, que li va posar a la mà un passaport de l'Àrab Saudita i bitllets per a Karachi. Al-Wahid era un saudita amb passaport britànic, responsable dels viatges dels quadres d'Al-Qaida. Poc després de l'11 de setembre, Binalshibh arribava finalment a Kandahar, l'afganesa capital clandestina dels talibans.

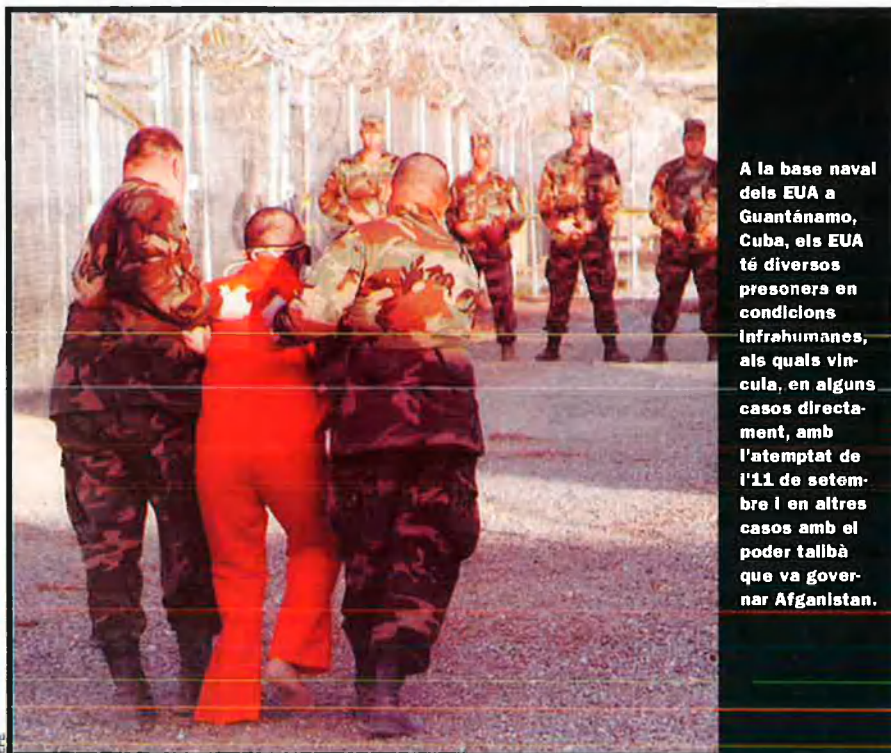
No era l'únic que per aquells dies va tocar el dos al més aviat possible cap a l'Afganistan. Bin Laden coneixia des de la darrer dia d'agost la data exacta i va anar enviant discretament missatges per tot arreu del món invitant les seues persones de confiança a tornar a l'Afganistan "al més tard, el 10 de setembre". Bin Laden va cometre la imprudència de pregar també a una de les seues dones, que es trobava a Síria, que es refugiara urgentment a l'Afganistan. La telefonada va ser interceptada de seguida per alguns serveis secrets, però cap escolta en va ensumar el significat.

'Dimarts Sant'. L'11 de setembre a les 8.46 hora local, un avió d'American Airlines, el vol número 11, s'estavella contra la torre nord del World Trade Center. Fins on arriben els nostres coneixements, el

oferta de nadal

Trompeta	100 euros
Flauta	115 euros
Trombó	120 euros

C/ Mig, 6 • 46180 BENAGUASIL (València)
Tel. 34 962 737 375 • email: consolat@teletel.es

A la base naval dels EUA a Guantánamo, Cuba, els EUA té diversos presoners en condicions inhumanes, als quals vincula, en alguns casos directament, amb l'atemptat de l'11 de setembre i en altres casos amb el poder talibà que va governar Afganistan.

pilotava aquell estudiant d'urbanisme d'Hamburg que havia anat la tardor del 1999 des d'aquesta ciutat fins a l'Afganistan amb escala a Duisburg: Mohàmed Atta.

Setze minuts després, a les 9.03 hora local, un Boeing 767 de United Airlines, el vol 175, s'esmicolava contra la torre sud del complex d'oficines. Al comandament: Marwan al-Xehi, l'amic d'Atta.

Passen catorze minuts i, a les 9.43 hora local, un Boeing 757 d'American Airlines, el vol 77, es precipita sobre el Pentàgon. A bord es trobava Khalid Almidhar, home de confiança de Bin Laden des dels inicis i un dels primers voluntaris elegits, que ja sabia des del 1999 que moriria com a màrtir.

Al voltant de les 10.10 hores, un Boeing de United Airlines, el vol 93, s'estavella a Shanksville (Pennsilvània) perquè els passatgers, després de tenir notícia de l'apocalipsi de Nova York, van assaltar la cabina. Jarrah, aquell vívidor que controlava l'avió, no va poder atènyer el seu objectiu.

Els terroristes van matar més de 3.000 persones. A més a més, van destruir el monument del poder econòmic, però sobretot van danyar la confiança d'una nació sencera. L'11 de setembre va ser una

victòria per als islamistes i va esdevenir un "Dimarts Sant". Des del 1993 que Mohàmed somiava amb un dia així.

"Amb guan de seda". No sabem on són interrogats ara Binalshibh i Khalid Xeikh Mohàmed. El que està clar és que no es troben a la base de Guantánamo. Hi ha molts rumors. Hi ha qui diu que deuen estar en un vaixell de guerra nord-americà a la base de les forces aèries Diego Garcia, a l'oceà Índic, o a Bagram, el quarter central dels EUA a l'Afganistan. També és possible que es troben presoners en un estat que no es prenga molt seriosament la qüestió dels drets humans i la prohibició de la tortura i que estiga fent el treball brut als americans. Els investigadors dels Estats Units anomenen aquest indret Hotel Califòrnia.

Els interrogadors nord-americans mai no han dubtat sobre la seua tasca. Segons la CIA, tot el que aquests homes sàpiguen sobre Al-Qaida, se'ls haurà de traure per l'interès de la nació. "Si callen, ho pagarem amb sang." Aquest procediment comminatori ha incomodat fins i tot alguns polítics nord-americans. Sense pronunciar explícitament el mot "tortura", els membres del comitè del servei

d'intel·ligència del Congrés van preguntar si s'hi estava fent servir també la "violència". "Hi ha un abans i un després de l'11 de setembre; això és tot el que hi puc dir", va contestar Cofer Black, ex-cap del departament Antiterrorista de la CIA i avui dia responsable al Ministeri d'Afers Estrangers del mateix tema. Encara va afegir: "Ens hem posat el nostre guant de seda."

Omar al-Faruk, una mena de delegat de Bin Laden al sud-est asiàtic fins que el detingueren, ha sabut el que signifiquen aquestes paraules. En una cel·la d'aïllament a Bagram el llum lluia dia i nit. A la nit, havia d'estar ajupit a terra. Els interrogadors apujaven la temperatura de cop i volta a 38° C tropicals i la feien baixar tot seguit a uns gèlids 12° C sota zero. Així, fins que va estar disposat a col·laborar.

En quines condicions s'han obtingut les confessions de Binalshibh i Xeikh Mohàmed de segur que influiran en la valoració política i judicial; si és que en cap moment hi ha un judici normal, ja que sobre l'estatus legal dels presos encara haurà de decidir personalment George W. Bush.

Passaran la resta dels seus dies tancats o seran jutjats per un tribunal militar? Des del punt de vista nord-americà, és apropiada la pena de mort per a un crim d'aquestes dimensions tan horribles? O fóra un càstig més gran que els assassins en massa es passaren la resta de la vida aïllats sense cap mena de perspectiva, com per exemple, el nebot de Xeikh Mohàmed, Ramzi Ahmed Jussuf, que compleix una condemna de 240 anys en una presó d'alta seguretat a Colorado?

Pel que sembla, Ramzi Binalshibh no es troba gaire preocupat per les conseqüències de l'acte. El presoner va proclamar que no li importaria que el portaren a Guantánamo. El camp d'internament, es mofava Binalshibh, és ara com ara l'únic lloc en tot el món "on poden trobar-se cinc-cents mujahidins plegats". Al camp, ell hi fundaria una escola religiosa. I si tornara a ser lliure, el primer que faria seria "matar mil nord-americans".

Georg Mascolo i Holger Stark
© Der Spiegel – EL TEMPS
Traducció Àngels Giménez